

Svar (27/8 98)

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg kan godt forstå, at den pensionist, der har været udsat for et underjordisk ledningsbrud, kan finde det urimeligt, at der skal betales vandafgift af alt det vand, der er fossat ud.

Reglerne om vandafgiften fremgår af lov om afgift af ledningsført vand. Loven regulerer ikke forholdet mellem vandværket og forbrugeren og dermed heller ikke, hvordan den afgift, som vandværket skal betale til Told og Skat, skal fordeles på forbrugerne. Det er vandværkerne selv, der fastlægger dette efter reglerne i vandforsyningsloven, som sorterer under miljø- og energiministeren.

Vandværket skal ifølge loven altid betale afgift af mindst 90 pct. af den udpumpede mængde vand svarende til et skønnet gennemsnitligt vandtab på 10 pct. Disse regler blev indsat i loven for at tilskynde værkerne til at mindske vandtab som følge af utætte og dårligt vedligeholdte rør m.v.

Der er imidlertid intet i vandafgiftsloven, der hindrer værket i at undlade at fakturere hele vandspildet plus afgift til den uheldige forbruger, og i stedet fordele den vandafgift, der stammer fra vandspild, på værkets øvrige forbrugere. Det er jo også vandværket, der bedst kan afgøre, om et vandspild er uforskyldt, og om vandspildet og afgiften heraf bør faktureres til forbrugeren.

Jeg er dog bekendt med, at nogle vandværker under alle omstændigheder opkræver afgift af vandspildet hos forbrugeren. Dette sker vel typisk, hvor værket eget vandspild overstiger 10 pct. af den udpumpede vandmængde.

Spm. nr. S 1127

Til bolig og byministeren (18/8 98) af:

Villy Søvnal (SF):

»Findes der i lejelovgivningen mulighed for, at en kommune kan opsigte en lejer, såfremt lejeren ikke længere hører til beboernes målgruppe?«

Svar (26/8 98)

Bolig- og byministeren (Jytte Andersen):

Lejelovgivningen indeholder – bortset fra den særlige opsigelsesadgang i almene ungdomsboliger og ungdomsboliger i selvejende ungdomsboliginstitutioner – ikke særregler om opsigelse af beboere, der ikke længere opfylder de betingelser, der stilles for at kunne indgå lejeaftaler for særlige målgrupper af lejere. De almindelige opsigelsesregler, der gælder for alle lejere, finder derfor anvendelse.

I lov om leje kapitel XIII og i lov om leje af almene boliger kapitel 14 er fastsat regler om opsigelse af lejemål.

Det fremgår heraf, at lovene bygger på et almindeligt uopsigelsesprincip, og at opsigelse fra udlejerens side kun kan gennemføres i de i lovene anførte tilfælde.

For beboelseslejligheder og separate enkeltværelser (klubværelser) er opsigelsesreglerne de samme. Lejeforholdet kan herefter kun opsiges af udlejer, hvis der foreligger en opsigelsesgrund jf. lejelovens § 83, stk. 1, eller jf. § 85, stk. 1, i lov om leje af almene boliger.

Af de opsigelsesgrunde der er nævnt i lejelovens § 83, stk. 1, er det kun nedennævnte bestemmelser, der ville kunne komme i betragtning.

– litra a). Når udlejeren selv ønsker at benytte det lejede. bestemmelse finder imidlertid ikke anvendelse i den i spørgsmålet nævnte situation, hvor udlejeren/kommunen ikke er en fysisk men en juridisk person, idet det er en betingelse, at opsigelse sker med henblik på udlejerens fremtidige beboelse.

– litra f). Når vægtige grunde i øvrigt gør det særligt magtpåliggende for udlejeren at blive løst fra lejeforholdet.

Opsigelsesvarslet ved opsigelse efter § 83, stk. 1, litra f, er 3 måneder, og lejeren skal tilbydes en anden lejlighed, såfremt der indenfor 3 måneder bliver en ledig i ejendommen.

På det almene område indeholder lov om leje af almene boliger en til lejelovens § 83, stk. 1, litra f, svarende bestemmelse i § 85, stk. 1.

Om § 83, stk. 1, litra f, i lov om leje kan det tilføjes, at indtil en lovændring i 1979 var opsigelsesbestemmelsen suppleret med 3 eksempler på, hvornår bestemmelsen ville finde anvendelse (»en offentlig interesse«, »betydelige erhvervsmæssige hensyn« eller »udlejerens sygdom eller andet«). Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at det ikke var hensigten at